

De families van mijn ouders aan vaders kant

Mijn vader kwam uit een gezin van acht kinderen met een streng gereformeerd geloof. Het gezin van mijn moeder was in principe katholiek, maar zonder daar veel mee te doen. De families van mijn ouders botsten al snel na het huwelijk door die verschillen in het geloof. Het gevolg was dat er vanaf mijn moeders kant geen contact meer was, of ruzie, met de broers en zussen van mijn vader. Alleen mijn vader had nog contact met zijn familie en het ouderlijk huis in Amsterdam - Sloterdijk. Geregeld gingen vader en ik op zondagmiddag op bezoek in het ouderlijk huis, ik was toen ergens tussen de vijf en tien jaar. De broers en zussen waren er dan meestal ook. Voor mij waren er dan heel veel mensen aanwezig en ik kon nooit onthouden wie dat allemaal waren. Die broers en zussen heb ik dan ook nooit echt leren kennen. Na die korte periode heb ik de hele familie van vaders-kant uit het oog verloren. Er was maar één zuster van mijn vader waar we nog wel eens contact mee hadden, dat was zuster Stien Buitendijk, getrouwd met Wim Kop (van beroep kraandrijver). Zij woonden ook in Amsterdam Noord en hadden vier kinderen, Ria, Coby, Guda en een zoon Leo. Die zoon is op jonge leeftijd bij een ongeluk om het leven gekomen. Dat incident heeft de band tussen mijn ouders en het gezin van Wim en Stien enigszins versterkt. Het contact was beperkt tot zo ongeveer één ontmoeting per jaar, bijvoorbeeld rond Kerst.

Later toen mijn vader alleen kwam te staan was het zijn zuster Stien die eens per week mijn vader opzocht en bijvoorbeeld de was deed. Ze woonde in Amsterdam Noord op fiets-afstand en mijn tante Stien is nog tot op hoge leeftijd zeer vitaal gebleven.

Na het overlijden van mijn ouders (moeder in 1990 en vader in 1999), zijn het gezin van Wim en Stien en hun kinderen de enige familieleden waar ik nu nog wel eens contact mee heb.

Zo heb ik nog wel eens contact met Coby en Guda, zo eens per jaar, maar dan blijft het bij een kaartje of een briefje. Ondertussen zijn zowel Stien en Wim overleden, enkele jaren geleden.

Eén van de broers van mijn vader, Bas, is in de jaren 50 naar Canada geëmigreerd. Hij was van beroep timmerman en verdiende in Canada de kost met het bouwen van houten huizen. Daar is broer Bas getrouwd met de Engelse Helen en ze kregen twee kinderen, een zoon (Peter) en een dochter (Alison). Ook met Bas en Helen heb ik de afgelopen jaren nog wel contact onderhouden, ondanks de grote afstand. Mijn vader had met Bas regelmatig contact door middel van lange brieven, een paar keer per jaar. Na het overlijden van mijn vader heb ik dat contact voortgezet door een paar keer per jaar een e-mail te sturen en met Kerst een kaartje. Toen ik een keer op vakantie was in Canada, zo rond 1995, heb ik Bas en Helen onverwachts een bezoek gebracht voor één avond. Dat was een plezierige verrassing voor beiden en ook voor hun kinderen die spontaan langs kwamen. Enkele jaren geleden heb ik dat bezoek aan Bas en Helen nog een keer opnieuw gedaan toen ik weer in Canada op vakantie was. Toen had ik dat beter gepland en er meer tijd voor gereserveerd met ook een overnachting. Maar dat was helaas in de periode dat het heel slecht ging met de gezondheid van Bas en dat hij net opgenomen was in het ziekenhuis. Als verrassing had ik foto's meegenomen van het ouderlijk huis in Sloterdijk, zoals het er nu uitziet. Er is veel veranderd in de omgeving van het huis waar Bas is opgegroeid, maar het geboortehuis staat er ongeschonden en onveranderd bij. Bas zei dat hij niets op de foto's herkende, maar toch bespeurde ik aan zijn houding en non-verbale reactie toch een spoor van herkenning te zien. Oom Bas heb ik toen voor het laatst gezien in het ziekenhuis. Kort na mijn terugkomst in Nederland kwam het bericht dat Oom Bas was overleden. Met tante Helen gaat het nog steeds goed ondanks haar hoge leeftijd. Het grote huis dat Bas min of meer eigenhandig gebouwd heeft, is nu verruild

voor een kleiner appartement. Een paar keer per jaar heb ik nog e-mail contact met Helen.

De families van mijn ouders aan moeders kant

In het begin van mijn jeugd, zo tot een jaar of tien, was de relatie tussen mijn moeder en haar broer Beb redelijk goed. We gingen geregeld bij elkaar op bezoek en de verjaardagen werden niet overgeslagen. Beb was getrouwd met Hein en ze hadden drie kinderen, een dochter Corry, ongeveer van mijn leeftijd en een zoon Charel die wat jonger was. Dan hadden ze nog een zoon die het allerjongst was en waarvan ik helaas de naam niet kan herinneren, misschien was het Bert. Dus in die tijd zag ik tante Hein en oom Beb regelmatig. Toen is er blijkbaar iets gebeurd waardoor mijn moeder en haar broer een lang lopende ruzie kregen, ik heb nooit geweten wat precies de oorzaak is geweest. Vanaf die tijd is het contact zo'n jaar of tien volledig verbroken geweest. Toen ik ongeveer twintig jaar was, is het contact weer enigszins op gang gekomen. Dat wil zeggen dat mijn vader en ik soms weer op bezoek gingen. Mijn moeder heeft zover ik weet nooit meer een stap in hun huis gezet. Ik weet zeker dat er toen weer een beetje contact was tussen de twee gezinnen, omdat ik mij kan herinneren dat ik nog wel eens klusjes bij tante Hein en oom Beb deed toen ik zo'n twintig was, ik ging er dan alleen heen met de tram. Zo heb ik bijvoorbeeld neefje Charles wat dingen geleerd over elektronica. Hij was daar zeer geïnteresseerd in, maar wist niet goed hoe er aan te beginnen. Ik weet nog wel dat neef Charel een grote fan was van Elvis Presley, hij bezat een uitgebreide LP collectie alleen van Elvis. Geen slechte keus, ik kan het werk van Elvis Presley ook wel waarderen, voornamelijk het vroegere werk van Elvis. Lang heeft dit hernieuwde contact niet geduurd. Na een paar jaar was er geen enkel contact meer en nadat oom en tante Hein en Beb met hun gezin verhuisd waren, hadden we zelfs geen adres meer. In de daarop volgende jaren ben ik ze geheel uit het oog verloren en ik ben ze eigenlijk ook vergeten. De enige keer dat ik oom Beb nog een keer gezien heb, was op de begrafenis van mijn moeder. Door wie hij op de hoogte gesteld is van het overlijden van zijn zuster heb ik nooit ontdekt. Bij het voorzichtig informeren naar tante Hein, bleek dat die ook enkele jaren daarvoor al overleden was. Wij aan onze kant hebben nooit bericht gekregen van haar overlijden.

Door het ontbreken van een echte familieband heb ik mij altijd wat eenzaam gevoeld. Nog toen mijn beide ouders nog leefde, overdacht ik wel eens wat er zou gebeuren, of wat er mij persoonlijk zou gebeuren, als een van beide zou te komen overlijden. Toen kon ik die vraag voor me zelf niet beantwoorden, maar ik weet zeker dat toen ik ongeveer dertig jaar was, ik actief met deze vraag voor me zelf bezig was.

Oorsuizen van mijn vader

Mijn vader Kees hoorde ik zo af en toe wel eens klagen over oorsuizen. Ik heb toen nooit begrepen wat hij daarmee bedoelde. Dan trok hij eens aan zijn oor, of peuterde met zijn vinger in een oor. Hierdoor kreeg ik de indruk dat de klacht dan tijdelijk verholpen was of minder werd. Van de weinige keren dat hij er over sprak, begreep ik dat hij het al had sinds zijn zeevaarttijd. Hij schijnt toen bij diverse artsen geweest te zijn die hij vond in de havens die het schip aandeed. Geen van die artsen had toen een oplossing. Zelf heb ik altijd aangenomen dat het veroorzaakt werd door een gehoorbeschadiging door de artillerie- en gewerschoten tijdens zijn dienstdienst in Indië. Dit alles herinner ik mij weer, sinds ik sinds enkele jaren ook last van deze klacht heb. Geen enkele therapie is echt effectief gebleken. Door de wetenschap worden verschillende mogelijke oorzaken aangedragen, maar tot nu geen betrouwbare oplossingen of behandelmethodes.